

volgens gewoonte over het Haarlemmermeer gezeild, hetgeen de reis met een drietal uren kon bekorten. Maar, midden in het meer, was de wind plotseling gaan liggen en men had een heelen tijd geweldig moeten tobben. Zoo was hij veel te laat aangekomen en had nauwelijks tijd gehad een hem vergezellenden Amsterdammer in het logement *Le parlement d'Angleterre*, in de Korte Poten bij het Plein, onder dak te brengen; daarna had hij zich in haast verkleed en was aan komen hollen, bijna een half uur te laat. De beide meisjes wisselden een teleurgestelden blik; zij hadden gehoopt dat Veldenaar heelemaal zou weggebleven zijn; een jong heer die niets voor hare bekoorlijkheden voelde en er geenszins tegen opzag dit te laten blijken, zagen zij liever niet dan al. Blijven daarentegen wreef zich in stilte de handen; hij voorzag dat het spoken zou en beloofde zich reeds bij voorbaat een groot genoeg, voornemens zichzelf, als naar gewoonte, buiten schot te houden.

Het diner.

Men ging naar tafel. Rechts van den gastheer mevrouw Noordhuijs, tevens geflankeerd door Blijleven, die aan zijne andere zijde Mientje van Arken zag geplaatst. Hofland zat tusschen de beide jonge meisjes, zeer in zijn schik, nauw gezeten een dankbaar hoofdknikje aan de gastvrouw toewerpend, voor zijn mooie plaats. Leentje Dekker had tot tweeden buurman den dominee, aan den anderen kant naast mevrouw van Arken gezeten. En Veldenaar zat zoowaar, overeenkomstig Mientje's booze plannen, tusschen de twee oudste dames, terwijl juffrouw Doorzicht tevens den gastheer tot buurman telde.

De eerste oogenblikken van den maaltijd gingen vrij stil voorbij. De ouderen behoorden het voorbeeld der conversatie te geven, en in hun hoek wilde het niet best vloten. Mijnheer van Arken durfde met geen zijner beide buurdames van wal steken; met mevrouw Noordhuijs niet, omdat zij gewoon was het onschuldigste gezegde als een tot haar gericht compliment te beschouwen,